

Al heerste thans de diepste stilte in de woning der Beerselschrans, toch sliep niemand. Allen verwachtten de aanval der binders.

Eensklaps liet zich een langgerekt geschreeuw horen als van een jankende reuzenkat.

De boerin rees angstig overeind.

— Man, hoort ge dat! fluisterde ze.

— Ach, vrouw, 't is een kat... als ge bang zijt, hoort ge altijd iets verdachts, antwoordde Van der Auwera, maar zijn stem beefde van vrees. En ook hij richtte zich op, om beter te luisteren.

En ook de dochters en Siska en de knechten waren klaar wakker, want allen hadden de zonderlinge kreet vernomen.

Maar 't bleef stil dan tot opeens een zware bons het ganse huis deed sidderen... Een twee bons volgde en dan een geweldige slag als van knetterend hout.

BAKELANDT

DE
LOTelingen

— De binders zijn daar! gilde de boerin uit haar bed springend.

Luid riep ze haar dochters, de meid en de knechten.

Akelig klonk haar noodgeschrei door het donkere huis: de binders, de binders!

Van der Auwera vloog ook overeenid...

De slagen volgden nu snel op elkander...

— Ze zijn op 't hof... ze verbrijzelen de voordeur! riep hij.

De meisjes kwamen in nachtgewaad uit hun kamer gestormd. Wenend omringden ze hun ouders...

Op de zolder hoorde men ook gestommel... Siska en de knechten renden de trap af...

Een ogenblik beraadslaagden ze wat te doen.

— Naar de zolder, daar zijn we 't veiligst... misschien daagt er hulp op! riep de boer.

Dries stooft vooruit... 't geweer in de hand, maar zijn hand beefde te zeer om 't wapen te gebruiken. IJlings kroop hij in de hanebalken en angstig klonk zijn gekerm.

De boer sloot het valluik.

— Ze zijn al binnen, hernam hij stamelend... Hoor maar!

De binders stonden werkelijk in de woonkamer. Bakelandt had de aanval geleid en de schelmen der Pipelheide hadden zich verwonderd over de vaardigheid van de West-Vlaamse kapitein.

Bakelandt had op de poort getikt... zachtkens maar, doch met 't oor tegen 't hout leunend, bewegend dat hij aldus ontdekken kon waar de grendels en de sluitingen der dwarsbalken zaten.

En inderdaad, toen hij enige plaatsen aanduidde en Daneel en Simpelaere doorzagen liet, bleek het dat de bandietenoverste niet te veel beloofd had.

In een korte tijd waren de grendels weggeschoven en de andere sloten doorgevijsd. Ook de vlugheid waarmede dit werk verricht werd, wekte de bewondering van Cartouche en zijn mannen op.

Bakelandt had vervolgens de voordeur laten verbrijzelen met een boomstam... een ram, zoals onze vaderen in oorlogstijd gebruikten om de poorten van kastelen of vestingen te rammelen.

En nu stonden de schurken in huis, belust op goud.

Hun gelaat was zwart, en toen een der rovers de asse in de haard opgerakeld had, beschenen de vlammen spookachtig de wrede kerels.

— Laten we nu eerst de kamers doorzoeken, we kunnen ons vervolgens met de boer bezighouden. Die vergaat daarboven van angst en straks doet hij alles, wat we eisen!

De schelmen drongen in de slaapkamer van het echtpaar. Cartouche bemerkte de koffer.

— Hier, mannen, slaat de kist open! Dat is voor u een kinderspel! Waar is Morré met zijn moker?... schreeuwde hij woest. Bal! riep hij tot een andere, hier... geen tijd verloren!

Jan Bal snelde haastig toe. Hij scheen wat verstrooid. Hij dacht immers aan Siska, die nu in zijn bereik was. naar hij meende. Hij moest haar meevoeren, 't liefst ongezien... maar zo dit onmogelijk was... bij Lucifer! hij zou de

kapitein trotseren... hij zou niet wijken.

— Dubt of droomt ge! kreet 't bendehoofd, Jan Bal ruw bij de borst grijpend.

Cartouche was zenuwachtig. Hij wilde Bakelandt tonen, dat hij ook onbeperkt meester was over zijn mannen... en nu in één ogenblik die tucht invoeren kon hij onmogelijk.

— Bal! schreeuwde hij, die koffer moet open... bij alle duivels! laat uw hamer eens bonzen op 't deksel... ik wil het geld van de rijken boer tellen!

— Hier, kapitein, heb ik een moker! riep nu Morré. En vloekend liet hij de moker zo geweldig vallen, dat het hout spleet.

— Harder, harder! kreet Cartouche, of zijt ge een zwakkeling geworden! Hier moker! en hij snakte zijn luitenant het werktuig uit de hand.

— Ha, hoe ha! klonk de gewone herkenningsskreet van de roverbaas. Een vervaarlijke zwaai, een vreselijke slag... en de hamer kwam op de bodem van de koffer terecht...

Geld rinkelde...

Driftig stak Cartouche de hand door de opening.

— Een beurs maar! riep hij. Dat is te weinig... de boer heeft nog een andere geldkist. Mannen... zoekt verder...

— Geen tijd verliezen! viel Bakelandt in. We moeten nu de boer hebben!

— Ge hebt gelijk. Mannen, haalt de boer van de zolder! Goed of kwaadschiks moet hij ons al zijn goudvinkjes tonen! We zullen ze voor hem bewaren.

Enige binders klommen de ladder op en staken hun kloeke schouders onder 't valluik, maar konden dit niet opheffen.

Toch was het luik niet gesloten!

Maar iemand stond er op... een meisje... Siska!

De boer, zijn vrouw en dochters zaten geknield in een hoek te kermen. Dries, de oud-soldaat, poogde samen met de andere knecht door 't zoldervenster te ontsnappen, zij dachten aan geen verweer.

Siska alleen was moedig... zij, een meisje!

Ze had Dries het geweer uit de hand gerukt en hield de vinger aan de trekker!

Haar weelderige lokken, door geen lint of muts weerhouden, omlijstten 't bleke, schone gelaat en vielen tot ver op 't lange nachtkleed, dat tot aan de enkels reikte.

Siska kende geen vrees meer... alleen moed. Ter wille van haar verloofde, van haar huwelijk, wilde ze alles wagen, om haar leven en haar eer te verdedigen! Want ze had de stem van Jan Bal gehoord!

En ze gevoelde, dat hij op meer belust was dan op goud. Nog klonken in haar oren zijn vreselijke dreigende woorden: «Hem zou ze toebehoren, hem alleen!».

— Doe dat vervloekt luik open! kreet Cartouche.

— We kunnen het even opheffen... er staat iemand op! schreeuwde Jan Bal, die nu 't ijverigst scheen.

— Schiet er dan een kogel door, hilde Cartouche

Snel sprong het meisje ter zijde.

't Was tijd want een schot knalde en een kogel, die 't hout doorboord had, vloog het meisje rakelings voorbij... en verdween zoemend in 't dak.

Het luik vloog open... Een zwarte tronie vertoonde zich...

't Was Jan Bal!

Bij 't schijnsel van de fakkel, die een der binders omhoog stak, herkende hij Siska.

— Geef u over: riep hij. U zal geen leed geschieden... vervolgde hij fluisterend. Ik kan u redden... wees nu niet halsstarrig, Siska. Kom met mij mee, want ge weet dat ik u oprecht...

Maar hij kon zijn gruwelijke verklaring niet voleindigen, want weer knalde een schot...

Siska had de kerel met een kogel geantwoord.

't Lichaam van de binder plofte zwaar naar beneden.

— Bij alle duivels, ze gebruiken geweld! tierde Cartouche, woedend om die tegenslag, vooral nu hij Bakelandts blik op zich voelde.

De kapitein sprong zelf de ladder op.

Siska's geweer was niet meer geladen... De maagd wilde het nu als knuppel gebruiken en richtte de kolf op Cartouche's borst. Maar de bandietenoverste was sneller in zijn bewegingen dan de zwakke maagd.

Hij greep haar bij de voeten... trok ze omlaag en slingerde haar van de trappen af... Met het hoofd voorover stortte Siska op de vloer...

Cartouche legde aan, schoot... en Vroonens schone en reine bruid had opgehouden te leven!

Boer Van der Auwera was angstig naar 't valluik gekropen.

— Siska, Siska! riep hij kermend.

— Ah, zijt ge daar! tierde Cartouche. Ge waart onwillig, man... Ge moest u schamen, ge laat u verdedigen door uw meid... Ge zijt eigenlijk haar moordenaar!

— Is Siska dood dan! gilde de landbouwer.

— Ja, zij is dood... en gij zult haar volgen, als ge niet rap gehoorzaamt. Kom mee!

De bandietenoverste greep de boer vast en duwde hem omlaag. Tien, twaalf handen namen de last over en dan zag de landman verschrikt al die zwarte kerels, welke hem met de wapens in de vuist omringen.

— Uw geld! gebod Cartouche.

— Daar, daar in de kist, stamelde Van der Auwera.

De roversbaas lachte schamper.

— Ge hebt daar een beurs gelegd om ons te verschalken, maar we kennen die streken en laten ons zo niet afschepen. Waar is uw ander geld? Spreek, of 't zal u rouwen!

— Ik heb geen ander geld!

— Ge liegt!

— Och, geloof mij... mijn geld is uit huis...

— Ik zeg u dat ge liegt! Wilt ge met mijn pistool kennis maken... Wilt ge de grote reis ondernemen met Siska, als ge u spoed kunt ge uw meid nog inhalen! Mannen, haalt de boerin naar beneden!

Aan dit bevel werd voldaan.

Schuw keek de vrouw naar Siska's lijk.

— Ja, bezie de dode maar goed! snauwde Cartouche haar toe. Als ge kop-

pig zijt, ligt ge binnen enkele minuten nevens haar... en uw dochters ook schieten we omver. We zijn hier om uw geld gekomen.

— In de koffer, riep de vrouw wenend.

— Die beurs hebben we! kreet Cartouche ongeduldig. Uw ander geld!

— Ge hebt ons alles ontfrofd!

— Dus, ge verkiest de dood!

— Ach! heb deernis met ons! Die beurs bevat duizend gulden.

— Deernis! kermde ook de boer.

— Ge houdt dus meer aan uw geld dan aan uw leven: hernam Cartouche.

Ik waarschuw u voor de laatste maal.

— Dat spel duurt te lang, zei Bakelandt nu. In de haard brandt een lustig vuurtje... roep dat ter hulp. Zo'n vuurtje verricht wonderen, zei hij spottend.

— 't Is waar! antwoordde Cartouche. Mannen, schuift die stoelen bij... bindt de kinkels vast en zet ze met de benen bij 't vuur.

— In 't vuur! verbeterde Bakelandt. Geen tijd verliezen.

De rovers gehoorzaamden snel.

— Genade! kermde de dochters, die ook naar beneden gekomen waren.

De meisjes vielen op hun knieën en staken smekend de gevouwen handen op. Maar de schelmen luisterden niet naar 't geschrei der dochters, die voor hun ouders genade vroegen...

De stoelen werden naar de haard geschoven.

— Uw geld! riep Cartouche...

't Was of angst de lippen der echtelingen gesloten hield.

— Schuift voort; donderde de wreedaard...

Op dit ogenblik daverde buiten een schot.

Cartouche's ogen vlamden. Die man bezat iets ontzettends in zijn gelaat bij 't woeden van de toorn.

— Morré, schreeuwde hij, Morré, ga zien wat daar omgaat, spaar niemand. Steek ze neer!

De luitenant bracht zijn hand aan zijn gordel en haalde een pistool te voorschijn. Hij stampte een paar stoelen uit de weg en vloog in de zwarte nacht naar buiten.

— Uw geld, boer, raasde Cartouche weer.

— Ach God! ach God! Erbarmen! jammerde Van der Auwera.

De rode, baaien onderrok der boerin vlamde. Het vrouwtje lag in zwijm.

Met een bons smakte men haar op de grond en rolde haar over en weder, terwijl grove, met nagels beslagen schoenen het vuur uittraptten, maar door het wentelen van het lichaam meer op handen en benen terecht kwamen en de arme vrouw zodoende heerlijk kneusden.

— Uw geld, boer! vloekte nogmaals de bandiet.

Op ieder woord drukte hij, terwijl zijn tanden van razernij op elkander klemden.

In de kist, in de kist!

't Duurt te lang! gromde Bakelandt. Hij greep de stoel vast, hief hem met zijn last op en stak hem zo ver vooruit dat de vlammen het blanke vlees der voeten schroeiden.

Een wrange reuk kronkelde met de rook naar boven.

BAKELANDT

DE LOTELINGEN

[Illustration: 17e eeuw]

— Laat los. laat los! gilde Van der Auwera.
 — Uw geld? vroeg Bakelandt kalm
 — Erbarming.
 — Uw geld! herhaalde de bandiet, de stoel weer zó boven 't vuur houdend, dat de vlammen de voeten lekten...
 — Houd op... genade!... gilden de dochters.
 — Het geld!
 — Mijn geld ligt... Maar Van der Auwera kon niet verder.. Zijn hoofd zonk op zij. Evenals zijn vrouw had de pijn de arme man het bewustzijn benomen.

Als een bezetene sloeg Cartouche de armen in het rond... Hij stampte met de zware schoenen op de grond.

— Wij moeten zijn geld toch hebben! tierde hij. We mogen niet met lege handen weggaan; daartoe hebben we deze aanslag te lang besproken!

— We zullen de dochters uithoren, hernam Bakelandt, en zien of de meisjes ook zo koppig zijn!

Weer klonk een schot daarbuiten.

— Doemnis! vloekte Cartouche. Wat gebeurt er ginder toch! Zouden we verraden zijn?

Bakelandt stond voor de drie dochters, die zich van de vader tot de moeder wendden en niet wisten, wie eerst te verzorgen, zelf half bewusteloos van angst.

— Deze duifkens zullen wel vriendelijker zijn voor ons, spotte de kapitein, terwijl een helse glimlach om zijn lippen lag.

De arme meisjes sprongen op en vluchtten heen, maar tien armen hielden hen tegen.

— Nu lopen ze weg! hernam Bakelandt. Zijn er hier geen flinke jongens, dan? Waarom toont ge u zo afkerig. Straks moogt ge voor ons koffie opschenken en brood en hesp op tafel zetten. Dan vieren wij feest. Zeg ons echter eerst eens, waar uw ouders hun geld verborgen hebben.

— Wij weten het niet, mijnheer, antwoordde de oudste schreiend.

— Waar ging vader heen, als hij geld ontvangen had?

— Naar zijn slaapkamer...

— Ha, naar de koffer, dat weten we... maar die koffer was zijn geldkist niet.

— Wij weten niet meer... wij vroegen er nooit naar.

— Zijt gij de oudste?

— Goed, dan zullen we met u beginnen.

— Het rampzalig meisje, dodelijk verschrikt, bevend van angst te midden al deze ruwe kerels, begon nog luider te jammeren en om deernis te smeken.

— Haar zusters vouwden insgelijks de handen en baden om deernis.

Maar dit roerend toneel maakte geen indruk op de ellendige moordenaar, die zijn eigen vrouw van 't leven beroofd had.

— 't Was geen mens, die voor deze eerbare meisjes stond, maar een monster!

Kalm zei Bakelandt:

— Schuif een stoel bij.

Aan dit bevel werd voldaan.

— Bind dat meisje vast...

— Genade, genade! kermde de zusters.

— Waar is vaders geld ?

— Al brandt ge mij gans 't lichaam, toch kan ik het u niet zeggen ! O ! heb deernis met ons... kom morgen terug, vader zal u veel geld geven !

— Dus, hij heeft nog geld...

— Ja, maar we weten niet waar het is... misschien bij de notaris... of ergens verstoken, maar wij weten het niet ! O ! geloof ons toch !

Cartouche had weinig aandacht aan dit gruwelijk schouwspel geschonken. Anstig keek hij naar de deur, zich afvragend wat dat schieten daarbuiten toch betekenen mocht.

Nu echter keek hij naar Bakelandt, die de stoel opnam om zijn vreselijke folteringen voort te zetten.

De beide andere meisjes wilden hem zijn afschuwelijk werk beletten en rukten woest aan zijn arm.

— Houdt ze van mij ! kreet de roversbaas met een geweldige vloek ! Ziet ge niet, dat ze mij in mijn bewegingen belemmeren ! Of moet ik alles alleen doen ?

Cartouche wilde de twee dochters op zij rukken, maar nu verdedigden ze zich met de moed der wanhoop.

Hun angstkreten klonken door gans het huis.

Eensklaps snelde Morré binnen.

Vlucht, vlucht ! schreeuwde hij angstig. Men schiet... de gendarmen zijn daar !

Bakelandt wierp de stoel neer. Het arme meisje botste op de vloer.

— Vluchten ? herhaalde Bakelandt.

— De gendarmen... en misschien boeren ook ! hernam Morré haastig.

— Zijn de schildwachten dan zwakkelingen ! Hebben zij geen geweren om de aanvallers neer te schieten ? vroeg Bakelandt, de armen gekruist op de borst !

— Ze zijn gevlucht... ik kom u vermanen !

— Hier is geen tucht ! bulderde Bakelandt.

— Kapitein, laat ons gaan, zei Daneel, die de roekeloosheid van Bakelandt kende... roekeloosheid, die hij altijd toonde, als hij door de hartstocht van 't goud aangegrepen werd.

— Zijn wij gewoon te vluchten ?

— Kapitein, we zullen ons hier toch niet laten vangen, niet waar ! riep Simpelaeere ongeduldig uit. Denk aan de bende in 't Geuzen bos.

— We moeten voorzichtig zijn, kreet Cartouche, die, ofschoon de vloer onder zijn voeten scheen te branden, weifelde om te vluchten daar hij toch voor Bakelandt niet wilde onderdoen.

— We gaan dan ! tierde deze laatste. Ieder houdt zijn wapen gereed ! Geen genade... doodt wie ons in de weg treedt.

De rovers trokken af, het lijk van Bal meevoerend. Niemand sneed hun de terugtocht af; niemand vuurde op hen. De brug over de wal was verlaten. En alleen de wind verstoorde de stilte rond de hoeve.

Er waren dan ook geen helpers, geen gendarmen of boeren in de buurt.

Wat was er gebeurd ?

Terwijl Siska haar leven met ware heldenmoed verdedigde, en de rover met een kogel antwoordde, terwijl Cartouche het arme meisje doodde; terwijl de boer en de boerin gemarteld werden, waren twee lafaards ontvlucht, de beide knech-

ten, wier gespierde armen van vrees sidderden.

Dries en zijn gezel Rik hadden 't dakraam geopend en waren er door geklommen.

— Zich op 't dak niet veilig voelend, lieten ze zich naar beneden glijden en kropen dan op handen en voeten naar de brug.

Eensklaps schrikten ze. Ze bevonden zich nevens een schildwacht, die echter niets van hunne aanwezigheid vermoedde...

In plaats van de binder te overmannen en zijn wapen te grijpen en een vals alarm te verwekken, sprongen de knechten op en vluchtten ze heen.

De schildwacht zag dan de gedaanten en schoot, maar zijn kogel miste het doel.

Hij schoot nog enige malen, en de andere rovers, menend dat er werkelijk onraad heerste, verwekten alarm.

Morré kwam dan buiten gelopen.

De schrik der anderen sloeg op hem over en zonder te weten wat hij eigenlijk deed, haalde hij ook de trekker van zijn pistool over.

Zag hij nu tronken voor gendarmen aan — angst verblindt immers de mens — of wat was het? Wie zal 't zeggen!

Morré, toch zijn roverplicht begrijpend, keerde haastig naar de hoeve terug, schreeuwend, zoals we hoorden:

— De gendarmen zijn daar!

Nu ijlden de rovers voort en 't was ver van de hoeve, dat ze eindelijk zichzelf rust gunden en hijgend staan bleven.

— Men achtervolgt ons niet, zei Cartouche.

— Waren er wel gendarmen? vroeg Bakelandt.

— Ja! bevestigde Morré.

— Dan waren het groter lafaards dan de schildwachten, want ze lieten ons ongemoeid! hernam de Vlaamse roverbaas.

— 't Is vreemd, zei Cartouche.

De overste der Pijpelheide was niet op zijn gemak. De afloop van deze tocht beviel hem niet. Bakelandt scheen ontevreden.

— Wat gaat ge met dat lijk doen? vroeg Bakelandt.

De dode lag op de grond... Ieder zag er nu naar en sommigen huiverden.

— Begraven, antwoordde Cartouche.

— Waar?

— Hier op de heide.

— Neen, doe dat niet... ge moet nooit uw vijanden een spoor nalaten.

— Ge hebt gelijk, zei Cartouche.

Hij dacht even na.

— We zullen de dode in « De Nachtuil » brengen, vervolgde Cartouche.

— Bij de « Stroper », riep er een.

— Ja, die zal ons wel helpen.

— Maar we moeten ons verzamelen, hernam Cartouche. Er zijn nog afwezigen. En hij schreeuwde luid zijn herkenningsskreet: « Ha, hoe-ha!

Akelig klonk het moordenaarsgeroep over de heide.

Onmiddellijk ijlden gestalten nader.

't Waren de gevluichte schildwachten.

- Mannen, ge hebt uw post verlaten, zei Cartouche op strenge toon.
- Er was gevaar, kapitein ! antwoordde er een.
- Zo, Terwedos, gij spreekt daar.
- Ja, kapitein.
- Hebt gij de gendarmen gezien ?
- Neen, kapitein, maar...
- Ik vraag u of gij met eigen ogen de gendarmen gezien hebt ?
- Ik niet, kapitein, maar Morré zag ze.
- Wie heeft de gendarmen nog gezien ?
- Niemand antwoordde.
- Dacht ik het niet ! riep Bakelandt spijtig. De kerels zijn op de vlucht geslagen voor een struik, een tronk !
- Ik heb de gendarmen gezien ! hield Morré vol.
- Waarom schoot ge ze dan niet omver ? vroeg Bakelandt op schampere toon. Maar, kom, laat ons voortgaan. 't Is hier verduiveld koud, nu dat we zolang bij die vlammen gestaan hebben.
- Willen we terugkeren ? vroeg Cartouche.
- Neen, 't is te laat...
- Toch niet.. 't is nog geen één uur !
- De knechten zijn gevlucht en zullen hulp gehaald hebben.
- De hoeve staat er zo eenzaam.
- Ik keer niet meer terug, hernam Bakelandt koppig. Laat ons naar de stroper gaan.
- Zoals ge wilt.
- Enige binders namen Bal's lijk op... en voort trok de stoet.
- Cartouche en Bakelandt waren de laatsten.
- Eerst zwegen ze...
- Dan zei Bakelandt grimmig :
- Uw mannen zijn niet gedrild...
- Ze hebben toch hun best gedaan...
- Er is meer nodig. Er moet vooral tucht zijn.
- 't Is waar, maar ik beloof u, dat ik uw raad volgen zal.
- Wanneer ?
- Van morgen af.
- Ge hoeft zolang niet te wachten.
- Wat wilt ge dan ? Spreek, ik luister !
- Ge moet een voorbeeld stellen.
- Straffen ?
- Ja !
- Ik ben bereid, maar hoe ?
- Hoe ? Wel met de dood !
- Een mijner mannen doden ! riep Cartouche verschrikt uit...
- Ja ! Vreest gij hen ?
- Neen, maar die straf is te wreed !
- Ge zult nocit een goede tucht onder uw mannen krijgen, hernam Bakelandt ontevreden.
- Ze zijn van goede wil !

THE LITMAG

BAKELANDT

LES
ELEMENTS

— Ik lach daarmee. Ze hebben niet te willen... ze moeten bij mij! Hoor eens, met zulk een bende, waarin ieder maar zijn zin volgt, weiger ik naar Antwerpen te trekken.

— Maar ik zal ze drillen!

— Zult ge een voorbeeld stellen?

— Waarom zo wreed ineens?

— Omdat 't nodig is! De mannen moeten beven voor u, naar uw ogen zien, om uwe wensen te raden en ze onmiddellijk uit te voeren!

— Welnu... maar neen, neen, ge eist te veel!

— Dan breken we onze vriendschap af!

— Dat meent ge niet!

— Ge vergist u! Ik bedank er voor, om hier in deze vreemde streek in de val te lopen... en dat gebeurt vast en zeker, als ik met zo'n verwarde hoop zaken moet doen!

— Gister avond weerden ze zich toch! Ze verlost u te Heist uit de handen van 't gerecht!

— Enigen, maar zó moeten ze allen zijn. Er zijn bluffers, die echter niets verstandigs uitvoeren.

— Ik kan ze niet wegzenden.

— Natuurlijk niet... ze zouden u verraden! Ge moet ze bekeren en daartoe is maar één middel: een pistoolschot. Morgen zijn de anderen gedwee als schapen!

— Maar wie zal ik uitkiezen?

— Er is daar een bleke kerel bij... een lange, magere...

— De Lange, noemen we hem. 't Is waar, hij betekent niet veel!

— Hoe denken de anderen over hem?

— Als over een sukkelaar!

— Ehwel, kies hem dan uit!

Cartouche weifelde nog, maar Bakelandt sprak weer van scheiding... en de kapitein der Pijpelheide verloor liever een zijner mannen... een zwakke, dan de machtige bandietenoverste van Vlaanderen.

— Welnu, om te tonen, hoe ik uw vriendschap op prijs stel, zal ik de lange opofferen! besloot Cartouche.

Eindelijk bereikte de bende een kroegje, waar geen lichtje meer pinkte.

Cartouche klopte luid op de deur.

— Wie daar? klonk het van binnen.

— Cartouche!

Een ogenblik later werd de deur geopend en de hutbewoner sprak op verheugende toon:

— Welk een goede wind brengt u hier, kapitein?

— Ik ben niet alleen, Stroper.

— Dat zie ik.

— Wie hebt ge daar mee? vroeg hij verrast.

— Jan Bal!

— Is hij ziek?... of dronken?

— Hij is dood!

— Dood! hernam de Stroper verschrikt. Dat is erger!

— We hebben de Beerselschrans aangevallen !
— Een goed plaatsje... daar zitten schijven. Maar hebt ge gevochten ! Verdiedige boer Van der Auwera zich ?
— Zijn meid schoot Jan Bal dood !
— Siska ! Hoe alles toch in de wereld lopen kan.
— Hoe zo ?
— Wel Jan Bal liep 't vuur uit zijn schoenen achter die meid ! Wist ge dat niet ?

— Neen ! Is 'het waar ?
— Ah, dan wilde de schavuit zijn lief meenemen.
— Maar Siska's strelingen bekwamen hem slecht !
— Ehwel, hij heeft zijn verdiend loon ! viel nu Bakelandt in. Als ge ergens om goud gaat, moet ge de verliefdheid uit uw kop zetten.

Daneel dacht aan de dochter van Moerman ginder in Vlaanderen, en maakte bij zichzelf de omerking, dat Bakelandt wel eens tegen zijn eigen beginselen zondigde, maar heel wijs zweeg hij !

— Stroper, ge moet ons een dienst bewijzen, hernam Cartouche.
— Gaarne ! kapitein.
— Hebt ge een plaatsje voor Bal ?
— Is de heide niet groot genoeg ?
— Wij willen hem daar niet begraven, want de politie mag zijn lijk niet vinden ! Stroper, ge moet niet voor niets werken... Bal's deel komt aan u !
— Ha, ge zijt mild en we zijn dat ook gewoon van u, hernam de waard. Een plaatsje, waar ze Jan niet kunnen vinden ? Ja... in de stal, een kuil in de vloer, diep onder het nest... wat denkt ge daarvan ?

— Uitmuntend ! Laten we dan maar seffens dat werkje verrichten, hernam Cartouche.

— Doe de kuil groot maken... er moet plaats zijn voor twee ! fluisterde Bakelandt zijn makker in 't oor, en hij wierp een veelbetekenende blik op een lange, magere jongen, die schuw naar de dode staarde.

— Wacht, ik zal onmiddellijk uw raad volgen, zei de kapitein der Pijpelheide, terwijl zijn stem wat beefde.

Cartouche scheen zenuwachtig.

Hij waagde veel...

Want, zo zijn mannen, verbitterd door die straf, oproerig werden, hem aanvielen !

Maar hij voelde Bakelandt's blik op zich rusten !

Het verbond met de Vlaming mocht niet verzwakken ! Dus geen vrees !

— Mannen, eerst moet ik een woord spreken ! donderde Cartouche, zich dreigend oprichtend.

Allen keken verwonderd.

Hun overste sprak op zo'n vreemde toon !

Wat mocht dat betekenen ?

— Onze tocht is eigenlijk mislukt ! hernam Cartouche.

— We hebben toch een beurs mee en ze scheen met goud gevuld, antwoordde Morré.

— Zwiig, bulderde de baas. Dat ieder zijn mond houdt, als ik hem geen ver-

lof geef om te spreken. Ik herhaal dat deze reis heerlijk mislukt is en dat komt omdat de schildwachten hun plicht niet vervuld hebben, zoals 't behoorde. Dat moet veranderen. want ik wil geen ongeoeffende bende aanvoeren! Er zijn er, die beter boerenmeid zouden worden in plaats van op roof uit te gaan. Droomt gij Lange?

De aangewezen jongeling. wiens doodvonnis reeds geveld was, schrok op.

— Kapitein, stamelde hij.

— Gij zijt een der lafsten! kreet Cartouche. Gij zult heel de bende nog ver-
raden door uw bedeesdheid... ge kunt ons niet langer dienen... ik wil bovendien
een voorbeeld stellen om de anderen te tonen. dat ik geen zwakheid meer duld...

Eensklaps hief Cartouche de hand omhoog.

Een schot knalde...

Een lichaam plofte neer...

En toen de rook opgetrokken was. zagen de ontstelde binders naast Jan Bal
een ander lijk!

De rovers zagen angstig naar hun hoofdman.

— Een voorbeeld is genoeg, sprak deze kalm. En ik koos een lafaard uit, een
dromer, een die ons tot last was! Ziet, mannen, zo wil ik hier heersen. Wie zich
niet onderwerpen wil, ga heen! Ik ben uw aanvoerder en wil u rijk maken, maar
dan moet er orde en tucht heersen! Ik eis blinde gehoorzaamheid! Die het niet
met mij eens is, zegge het!

— Leve Cartouche! juichten de kerels der Pijpelheide.

— De Lange is beter dood, sprak Morré. Kapitein, ik, uw luitenant, ben de
eerste om u blinde gehoorzaamheid te zweren!

De overigen ook zwoeren hun kapitein nimmer te weerstaan.

— Onze bende zal van heden af aan een goede tijd beleven, zei Cartouche
tevreden.

— En ik zal u allen helpen! beloofde Bakelandt.

— Leve Bakelandt, leve Cartouche! klonk het weer.

— Eerst de begrafenis, dan verdeling van de buit, en ten slotte drank! her-
nam Cartouche.

Enige kerels volgden de herbergier naar de stal en groeven er een diepe kuil.

De beide lijken werden er in geworpen, met aarde bedekt, waarna de rovers
het graf onder stenen en mest verborgen.

De buit werd dan verdeeld tot ieders tevredenheid.

— Ik moet nu vertrekken, mijn aanwezigheid is in Vlaanderen nodig, zei
Bakelandt. Zodus, Cartouche, ge neemt inlichtingen over de stadskas van Ant-
werpen en zodra de gelegenheid gunstig is, zendt ge me nieuws of geeft ge de
boodschap mee, met een der mannen, die ik van tijd tot tijd zenden zal.

De beide oversten babbelden nog wat. Dan stond Bakelandt op.

Cartouche deed hem uitgeleide tot aan de grote weg, die naar Mechelen
voerde.

— Tot later, zei Bakelandt. Nu ken ik u en uwe mannen! Ja, we zullen veel
kunnen doen.

— Tot weerziens!

De beide schurken drukten elkander de hand.

Bakelandt, Daneel en Simpelaere verdwenen in de duisternis.

— We zullen hen de vette potten laten opzoeken en wij gaan met de buit
van door! zei Bakelandt.

— Hij zal ons helpen, maar wij houden 't grootste deel van de roof, mompel-
de Cartouche.

THE FIRST BOOK OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955